

אהרן גרנביץ

אש על ההר

© כל הזכויות שמורות 2026

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל
דרך אחרת כל חלק שהוא מהחומר בספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול
בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת
בכתב מהמחבר.

עימוד: תמר רוזנטל

הוצאת ספרים "מן הגורן"
אהרן 052-5090820 | חיים 054-4459594
ת"ד 1530 קרית ארבע חברון 9010000

בשיתוף מינהלת הר הבית.

אש על ההר

אהרן גרנביץ

הקדמת דוד המלך ע"ה

תהילים פרק טו

א מִזְמוֹר לְדָוִד ה' מִי־גִּיּוֹר בְּאֶהְלֶךְ מִי־שָׁכֵן בְּתֵר קִדְשֶׁךָ: ב הוֹלֵךְ תַּמִּים וּפֹעֵל צֶדֶק וְדָבָר אֱמֶת בְּלִבּוֹ: ג לֹא־רָגַל עַל־לִשְׁנוֹ לֹא־עָשָׂה לְרַעְהוּ רָעָה וְחִרְפָּה לֹא־נִשְׂא עַל־קִרְבּוֹ: ד נִבְזָה | בְּעֵינָיו נִמְאָס וְאֶת־יְרֵאִי ה' יִכְבֹּד נִשְׁבַּע לְהִרְעוֹ וְלֹא יִמָּר: ה כִּסְפוֹ לֹא־נָתַן בְּנִשְׁד׳ וְשִׁחַד עַל־נַפְלִי לֹא לָקַח עֲשֵׂה־אַלֶּה לֹא יִמּוּט לְעוֹלָם:

תהילים פרק כד

א לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תָּבֵל וְיִשְׁבִּי בָּהּ: ב כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יִסְדָּהּ וְעַל־גְּהֵלוֹת יִכּוֹנְנֶה: ג מִי־יַעֲלֶה בְּהֶרֶה' וּמִי־יֵקוּם בְּמִקְוֵם קִדְשׁוֹ: ד נָקִי כַפַּיִם וּבֶרֶךְ לֵב אֲשֶׁר לֹא־נִשְׂא לְשׁוֹא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: ה יִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת ה' וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: ו זֶה דֹּר דָּרָשׁוֹ מִבִּקְשֵׁי פְנִיד יַעֲקֹב סֵלָה: ז שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם וְהַנְּשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וְיִבּוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: ח מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' עֲזֹז וְגִבּוֹר ה' גִּבּוֹר מִלְחָמָה: ט שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִישֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וְיִבּוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: י מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ה' צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

הבהרה

הסיפור רצון בדמויות אמיתיות ריאליזם.

כל קשר בין לבין מה שמסופר עליהם בנובלה - הוא מקרי בהחלט פרי דימוי הפורה או הפרוע (תלוי איך שמסתכלים על כך). איזכורן של הדמויות נעשה מתוך אהבה והערכה עמוקה. איחולי הלבבים שיהי רצון ויזכו בע"ה שכל הדברים שנכתבו עליהם בדימיון יהיו אמת לאמיתם.

כמו כן, מעולם לא שאלתי את מוריני ורבותיני המתנגדים לעליה לדעתם במקרה של מציאת אפר פרה אדומה ואינני מתיימר לדעת מה דעתם. כל מה שכתוב כאן, כל המהלכים והשיחות והכינוסים וגילויי הדעת הוא פרי הדימיון שלי. אין להסיק ממה שכתוב כאן שום דבר הלכה למעשה.

הספר הזה לא בא להכריע במחלוקת שבין מוריני ורבותיני שליט"א מצדדי העליה ואוסרי העליה. הוא רק בא לעורר את הגעגוע לבניין בית המקדש ולהשלמת הגאולה. דבר המוסכם על כל המחנה האמוני כולו.

אהרן גרנביץ

תוכן העניינים

9	פרק 1: ההר
30	פרק 2: תשעה באב
61	פרק 3: המזבח
91	פרק 4: אם זה רצונך
111	פרק 5: פסולה
124	פרק 6: מבצע טקסס
138	פרק 7: המרדף
168	פרק 8: אפר
176	פרק 9: תמיד
184	פרק 10: ירושלים נערכת
189	פרק 11: הכינוס
197	פרק 12: משרד הבית
204	פרק 13: מים חיים
208	פרק 14: כהן לפי שעה
215	פרק 15: אבן הפינה
222	פרק 16: כלאיים
229	פרק 17: נזר הקודש
236	פרק 18: בית הדין לענייני כהנים
243	פרק 19: שירת הלויים
252	פרק 20: אחר כותלינו
259	פרק 21: עלייה לרגל
271	פרק 22: מציאת הארון
278	פרק 23: העלאת הארון
287	פרק 24: רוח אחרת
296	פרק 25: נאום התבוסה
303	פרק 26: עזרת האומות
314	פרק 27: כנס אבו דאבי
322	פרק 28: בית תפילה לכל העמים
330	פרק 29: חנוכת הבית - ראש חודש ניסן
338	פרק 30: קורבן פסח - ליל הסדר בירושלים

וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִלְוֹן יְהוָה הַר בֵּית-ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים
וְנִשָּׂא מִגְבָּעוֹת וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל-הַגּוֹזִים:

וְהָלָכּוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנִעְלָה אֶל-הַר-ה' אֶל-בֵּית
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּרְנוּ מִדְרָכָיו וְנִלְכָּה בְּאַרְחֻתָּיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא
תוֹרָה וּדְבַר-ה' מִירוּשָׁלַם:

וְשָׁפַט בֵּין הַגּוֹלִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים וְכָתְתוּ חֲרָבוֹתָם
לְאַתִּים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמַזְמָרוֹת לֹא-יִשָּׂא גֹי אֶל-גֹּי חֶרֶב
וְלֹא-יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה:

(ישעיהו ב, ב-ד)

פרק 1

ההר

בשמונה באב, יום לפני תשעה באב, שעון הקיר שבתחנת המטרה שברחבת הכותל הראה ארבע עשרה ועשרים ושלוש. שמש של אב הכתה בארבעים מעלות בלי רחמים, צורבת את האבן הצהובה של רחבת הכותל עד שהיא נראתה כמו זהב מותך. גלי חום עלו מהריצוף, מטשטשים את התיירים, את הסוחרים, את הילדים שעמדו ליד הברזיות וצחקקו ליד המים הקרים. ירושלים של קיץ חיה לעצמה בשגרה הקרה-חמה שלה - מתפללים, סקרנים, שוטרי משטרת ישראל המזיעים מתחת לקסדות שלהם, סופרים אנשים, סופרים מצלמות, סופרים את הדקות עד תחילת המשמרת הבאה.

עמית סגל עמד ליד שער האשפות. בן 42, כיפה סרוגה קטנה בצבע אפור-כחול שאשתו רעות סרגה לו, חולצה לבנה מכופתרת עם שרוול קצר ובו די כיסים למקליט קטן ולטלפון שמוכן לשידור חי לאולפן בכל רגע. הוא לא היה אמור להיות שם. הפרשן המדיני הבכיר של חדשות 12, מנחה תוכניות חדשות בשעות צפיית השיא, בנו של חגי סגל - העורך הוותיק לשעבר של "מקור ראשון" - ואחיו של ארנון, לא היה אמור לסקר ראיון עם תיירים אוונגליסטים מטקסס. אבל גילי, המפיקה, הייתה בחופשה, ושמואל הצלם נקע את הקרסול, ושני העורכים שהיו אמורים להחליף נקראו דחוף - אחד לבית החולים, השני להלוויית קרוב משפחה. אז עמית, שאהב לעבוד יותר מכולם, אמר "אבוא בעצמי, מה הבעיה". ובא.

עכשיו הוא עמד מול ג'יסון פוסטר, צעיר מיוסטון, שכבר רבע שעה מסביר במנגינה מצוחצחת שישו חוזר השנה. ישו אצל פוסטר הוא דמות פרקטית, כמעט עסקית - תאריך, מקום, אנשים. "זה יקרה", אמר. "זה יקרה תוך החודשים הקרובים, אדוני העיתונאי. תסמן לעצמך".

עמית חייך חיוך מנומס שסיגל לעצמו מאז שסיקר את לשכת ראש הממשלה. "אסמן, אדון פוסטר. אני סומך עליך שתגיד לי מתי בדיוק".

הצלם, דרור, בחור צעיר בתחילת דרכו, כיוון את העדשה. תייר יפני התכופף לרצפה לצלם סלפי על רקע הכותל. שמש. אבק. ריח של סוכריות שמכר זקן שעומד שם כל יום מאז ומעולם. עמית סקר במהירות את השעון - ארבע עשרה עשרים ושלוש ושבע שניות - וחישב כמה דקות יש לו עד שיגיע למשרד.

ארבעים שניות.

ארבעים שניות אחרי המבט בשעון, החיים של עמית סגל עמדו להתהפך - וכך גם החיים של המדינה, של היהדות, של העולם.

הוא שמע את זה לפני שראה. צליל מתכתי, מנסר, חודר את האוויר הצמיג של אחר הצהריים, כמו איזה ענק הלוטש מסור אדיר על הר ברזל. עמית הספיק להרים את עיניו לשמיים - אבל לא ראה את הטיל עצמו. רק את הקו האפור-לבן, כמו פס של עיפרון, שחותך את התכלת מצפון-מזרח לדרום-מערב, ישר אל הכיפה.

ואז - ברק. לא רעם. ברק. אור צהוב-כתום-לבן שהציף את כל שדה הראייה שלו לחצי שנייה, שני שלישי שנייה, מלוא הרגע שהמוח הספיק לקלוט. עמית סגר את עיניו לא מרצונו. ראה אדום מבפנים. הרגיש את הכוח בחזה.

ואז - הקול. פצצה היא לא רק קול. היא ויברציה. הריצוף מתחת לרגליים של עמית רעד. הברזיה קפצה במקומה. הסוכריות הצבעוניות של הזקן עפו באוויר כאילו איזה ילד שובב זרק אותן. הצרצרים שתמיד מצרצרים בשעת הצהריים - דממו. דממה מוזרה של חצי שנייה. ואז - צרחות.

עמית נפל על הברכיים. לא מתוך פחד - מתוך דחף פרימיטיבי. הגוף שלו לא שאל אותו. הגוף ירד נמוך. הלב פעם ארבע פעמים בשנייה. הוא שמע את ג'ייסון פוסטר צועק "oh my God, oh my God, oh my God" בקול של פוסטר שאיבד את הפוסטריות שלו. הוא שמע את דרור הצלם צועק "המצלמה! המצלמה!"

עמית הרים את ראשו. זהב התעופף באוויר.

זה היה הדבר הראשון שהוא ראה. לוחות זהב, ענקיים - חלקם בגודל של דלת - מתעופפים, מסתחררים, נופלים. כיפת הסלע, אותה כיפה שבמשך 1300

שנה היא הסמל הכי מזוהה של ירושלים, של הר הבית, של המזרח התיכון כולו - פשוט נעלמה. הכיפה עצמה לא היתה עוד. רק חתיכות זהב, ענקיות וקטנות, התעופפו באוויר.

עמית קם על רגליו. הברכיים רעדו. הוא חיפש את הטלפון. המסך היה סדוק - הוא לא הבין מתי. חייג לאולפן. אצבעותיו לא צייתו לו.

"כאן עמית מירושלים". הקול שלו, שתמיד היה חד ובטוח וקצת ציני, נשבר כמו זכוכית. "טיל פגע בהר הבית. אני חוזר - טיל פגע בהר הבית. בכיפת הסלע. אני רואה את הזהב מתעופף. אני חוזר - הזהב מתעופף".

מהאולפן צעקה המפיקה של תוכנית הצהריים, בת ארבעים, ותיקה: "עמית, אתה בסדר?! אתה פצוע?!"

"אני בסדר. אני בסדר. אני -"

ואז שמע את הקול השני.

* * *

באותו רגע בדיוק, ארבעים ושמונה קילומטרים מערבית לעמית סגל, תת-אלוף קובי רגב - מפקד מערך ההגנה האווירית של חיל האוויר - עמד מול קיר של שלושה-עשר מסכים בבונקר בקריית פלמחים.

רגב היה איש קטן וצנוע. גובהו לא הגיע למטר שבעים. עיניו אפורות. השרירים שלו רזים אבל קשים - מורשת של שנות שירות בסיירת חרוב לפני שעבר לחיל האוויר. הוא הגיע למערך לפני שנתיים, רגב חיכה לרגע הזה. רגב חי בשביל הרגע הזה. רגב לא חשב בחיים שזה יהיה הרגע שהוא יאבד את זה.

המסך הראשי דלק באדום והשמיע רעש אזהרה מתכתי צורם.

ארבעה טילים נכנסו מסוריה. ארבעה טילים בליסטיים בטווח קצר - לא קסאם-251 הסעודי המקולל, אלא הטילים העירקיים הישנים שאיראן שלחה דרך תלי-רפעת, היו מכוונים כמטרה לנגב. ודאי לבסיס נבטים. כיפת הברזל וחץ-3 התעוררו, החליפו נתונים, החליטו לטפל. שני יירוטים מוכנים. שלישי בדרך. הרביעי בעיבוד.

ואז המסך הצדדי דלק בכתום.

אזהרה אחרת. מהמזרח. גובה נמוך. תת-מטרה. לא בליסטי - שיוט.

"מה זה"? שאל רגב.

סא"ל יואב פז, סגנו, התכופף על המסך. "איראני. נראה לי כמו פתאח-110. שני טילים. גובה נמוך מאוד. הם מסתתרים מתחת לקטעי הרדאר. הגיעו דרך ירדן -" "איפה המטרה"? שאל רגב, אבל הוא כבר ידע.

פז לא ענה. הוא הזיז את אצבעו על המסך. הנתיב, שצויר בכתום עבה, חצה את ים המלח, עלה דרך מדבר יהודה, עקף את ירושלים מדרום - ועלה. ישר אל הר הבית.

"אלוהים אדירים", לחש רגב.

"כיפת הברזל בטיפול בארבעה בליסטיים "..., אמר פז, קולו פתאום משונה. "חץ עסוקה. אין לנו זרוע פנויה".

"תפעיל את ההמשך! תפעיל את מה שנשאר! יש לנו עוד סוללות באזור!"

"אדוני, אנחנו -"

המסך התמלא באור.

תשע שניות אחרי הפיצוץ הראשון - שכבר התרחש, שכבר אבד - הטיל השני פגע באל-אקצא.

רגב לא צרח. הוא לא נשבר. הוא רק עמד שם, ידיו תלויות מאחוריו, ובהה במסך. אחר-כך פנה לאחור, לקצין הקשר. "תקרא לרמטכ"ל. תקרא לראש הממשלה. תקרא לשר הביטחון. תגיד להם שאני לא הצלחתי".

ואז יצא מהבונקר, צעד לחדר הצדדי, סגר את הדלת - ובכה בשקט גמור. שלוש דקות. אחר-כך חזר ולקח את הפיקוד.

* * *

עמית סגל שמע את הצליל המנסר שוב. שתי שניות הספיקו לחשוב על מילה אחת - "לא" - לפני שהגוף שלו נפל. הפעם נפילה מודעת. הפעם מבחירה. הוא שכב על הריצוף, ידיים על הראש, רוטט כמו מצוף בים.

הפיצוץ השני היה אחר.

הראשון היה ברק וקול. השני היה - כיצד אפשר לתאר? עמית, שכתב פרשנות פוליטית בעשרים השנים האחרונות וחשב שהוא מכיר את כל המילים בעברית,

יבין רק חודשים אחרי שלא היו לו מילים. הצליל היה עמוק יותר, רחוק יותר. כאילו המסגד עצמו זעק. וכאשר עמית הרים את ראשו - אחרי שבע שניות, אחרי תשע שניות, אחרי תריסר - הוא ראה את האש.

האש לא הייתה אש.

כלומר, היתה אש. הלהבות הקיפו את גג מסגד אל-אקצא, אכלו את העופרת של הציפויים, העלו עשן שחור עבה לאוויר. אבל במרכז - במרכז של הלהבות - היה משהו אחר.

כחול-לבן. לא הצהוב-הכתום של אש רגילה. לא הלבן הקיצוני של אש כימית. משהו ביניהם, צבע שהזכיר לעמית באופן מוזר את הצבע של הברק שראה פעם בנעוריו בגנים מעל הר הכרמל, אבל לא לגמרי. צבע שדומה, אם בכלל, לצבע של עיני סבו זצ"ל, באותו רגע לפני שנפטר.

צוותי הכיבוי הראשונים הגיעו תוך ארבע דקות. מהירות מרשימה. ולא הצליחו להתקרב.

זה היה הדבר הראשון שדיברו עליו אחר-כך. הצינורות פעלו. המים יצאו בלחץ גבוה. הצוותים, צוותי כיבוי האש של מחוז ירושלים, היו בין הטובים בעולם. אבל המים, כשפגעו בלהבה הכחולה-לבנה - נעלמו. לא שהאש כיבתה אותם. הם פשוט נעלמו. כאילו האוויר עצמו ספג אותם לפני שהגיעו ליעד.

מטוס כיבוי אמריקאי שהיה במקרה בשמי ישראל, חזרה מתרגיל בקפריסין, סטה ממסלולו. הטייסים, התבקשו על-ידי מגדל הפיקוח לעזור. הם השליכו מטר ענק של מי כיבוי על הר הבית. המים יצאו מהבטן של המטוס בענן לבן עצום - והתפזרו באוויר. לא הגיעו לקרקע. נעלמו בדרך.

מדעני נאסא, חודשים אחרי, יחפשו הסבר. ולא ימצאו.

עמית סגל, שעוד שכב על הריצפה, הרים שוב את הטלפון השבור וזעק לאולפן. "היה עוד טיל. אני חוזר - היה עוד טיל. הוא פגע באל-אקצא. הוא - אני לא יודע - האש שונה. האש לא נכבית. אני חוזר - האש לא נכבית".

בצלע ההר מתחת לרחבת הר הבית, מעבר לחומה הדרומית, ברובע עיר-דוד שבירושלים העתיקה, ארנון סגל ישב במטבח דירתו ולמד את הסוגיא של "לא יכנס אדם להר הבית במקלו ובמנעלו".

ארנון סגל. בן 45. נשוי למעיין ואב לילדים, בכיפה סרוגה גדולה וצבעונית,

חולצה לבנה עם צווארון פתוח, זקן קצוץ - חרדל"י, אבל לא קיצוני. חרדל"י מהסוג שעולה להר הבית - לא מהסוג שאוסר.

ארנון כתב על הר הבית כבר חמש-עשרה שנה. מדור שבועי ב"מקור ראשון", בשם "דף הבית". הוא הכיר כל אבן. את כל הרצפה. את כל ההלכות. הוא היה הראשון שהוציא ספר על העלייה להר הבית למשפחות, על תכנון המקדש לפי הרמב"ם, על המחלוקות בין הרבנים העולים למתנגדים לעליה. הוא היה מי שהמטרה עצרה כבר חמש פעמים - כל פעם על משהו שונה. הוא היה האח של העיתונאי המשפיע ביותר בישראל עמית סגל.

הוא קרא את הסוגיא. וביקש להסביר את החלוקה בין מקלו ומנעלו. ואז שמע את הצליל. צליל מנסר, מתכתי, חודר - אבל לא חיצוני בלבד. ארנון הרגיש אותו בתוך עצמותיו. בחזה. בכפות הרגליים. החלון רעד. כוס המים על השולחן רעדה. ואז - קול.

המשפחה שהיתה בבית לא הבינה "ארנון! מה זה היה?!" ארנון לא ענה. הוא רץ למרפסת. הדירה לא הייתה גבוהה - קומה שלישית בלבד - והנוף שלה היה מוגבל בגלל החומה הדרומית של הר הבית, שעמדה בערך ארבעים מטר מעליהם. אבל ארנון ידע איפה לחפש. הוא תמיד ידע איפה לחפש.

ענן עצום של אבק לבן-צהוב התרומם מעל החומה. ארנון הסתכל למעלה. שלוש דקות אחרי שבירך "שהכל" על הקפה שלו. ארבע דקות אחרי שקרא את המשנה. הוא ידע מה זה.

וכשמעיין יצאה למרפסת אחריו, היא ראתה דבר שלא ראתה אצל בעלה אף פעם בעשרים ושלוש שנות נישואיהם. ארנון בכה.

לא בכי של אובדן. לא בכי של פחד. בכי של איש שחיכה. שחיכה כל חייו. ופתאום זה בא. ואז - הקול השני.

הקרקע מתחתיהם רעדה. רעדה רעידה ארוכה, חזקה, של חומת עיר עתיקה ששוקעת מעט באבק הקדום. מעיין תפסה את ארנון בזרוע.

"ארנון -"

"זה הוא", אמר ארנון בקול שקט. "זה הוא, מעיין. הוא בא, המשיח".

מעיין הסתכלה עליו. לא שאלה אותו מה הוא הולך לעשות. היא ידעה. עשרים ושלוש שנים של חיים יחד הסבירו לה הכל, בלי מילה אחת. היא חיבקה את הכתף שלו, פנתה למפתחות, הוציאה אותם מהקערה ליד הדלת.

"לך, אהובי. לך. אני אטפל בילדים".

ארנון לקח את המפתחות..

"תיזהר", לחשה מעיין. "אל תיכנס לאש".

ארנון יצא. לבוש חולצה רגילה, לא בבגדים המכחים לו ליום שבו יבוא משיח. זה הספיק. מעיין הוסיפה לו תיק קטן עם בקבוק מים ופנקס. הוא תמיד הסכים שתעשה את זה.

ואז הוא רץ מעיר דוד. במעלה הרחוב. אל ההר האסור, שעכשיו לא היה אסור יותר, כי לא היה עוד מה לאסור. בעת שרץ הוא חייג לאחיו. "עמית. עמית ענה".

עמית, מהגג שאליו עלה בינתיים, ענה. הקול שלו רעד. "ארנון? אתה? אתה ב-"

"אני בא אליך. אני בדרך אליך".

"אל תבוא, ארנון! זה מסוכן! יש -"

"אני בא", אמר ארנון, "כי זה לא רק חדשות. זה מה שאמרתי לך כל החיים. ועכשיו אני בא לכתוב אותו".

שלושים ושמונה דקות. זה הזמן שלקח לארנון סגל להגיע מהדירה שלו בעיר דוד אל הגג של בית המלון "רימונים" בהר הזיתים. בריצה לא רציפה. עצירות בכל מחסום. הצגת תעודת עיתונאי. ויכוחים עם שוטרים שכבר לא ידעו מה לעשות, מה להחליט, מה להגיד. בסוף - שוטר אחד דתי, צעיר, ממשמר הגבול שזיהה אותו: "אתה ארנון סגל? אני קורא אותך כל שבת. עבור".

ארנון עלה במדרגות צרות. ארבע קומות. הוא היה בן 45, לא בן 25 - והוא

הרגיש את זה ברגליים. אבל הוא עלה. הגג של "רימונים" כבר היה עמוס. כבלים. סולמות. שלושה צוותי טלוויזיה - חדשות 12, 13, וכאן 11. מצלמות מצביעות מערבה. אבן ירושלמית מתחת לרגליים.

ושם, ליד הקצה המערבי של הגג, ראה אותו. את עמית.

אחיו הקטן עמד לבד מול המצלמה. השעון של הגג הראה ארבע עשרה חמישים ותשע - שלושים ושש דקות אחרי הפיצוץ הראשון. עמית היה עם עיניים אדומות, פנים מאובקות, כיפה שכבר התעקמה לצד. החולצה הלבנה שלו נפלה משוליה לכל כיוון. הוא דיבר למצלמה. ארנון לא שמע מה - אבל ראה שעמית כבר לא היה הפרשן הצעיר, החכם, הציני שתמיד הופיע במסך. הוא היה ילד. ילד מבועת.

ארנון עמד מאחורי דרור הצלם, שלא ראה אותו, וחיכה.

עמית סיים את השידור. "חוזר אליכם תוך עשר דקות, יואב, אני זקוק לרגע". הוא הוריד את האוזניות. הסתובב. ראה את ארנון.

שתי שניות, שניהם לא זזו. ואז עמית רץ. ארבעה צעדים. וחיבק את אחיו.

הוא בכה. לא דמעות שקטות של פרשן בשידור חי שמנסה להישאר מאופק. בכי של ילד. הוא בכה על צווארו של ארנון. ארנון, שתמיד היה הגדול, שתמיד צחק על עמית שהוא "דתי לייט". ארנון תפס את ראשו של אחיו הקטן בשתי כפות ידיו ולחש: "אחי. אחי. אני פה. אני פה".

עמית גם הוא היה דתי, בדרכו שלו- כיפה סרוגה, הלך לבית הכנסת כל שבת. עם אשתו רעות הוא אף נבחר לוועד בית הכנסת במשכנות האומה. חיים של שמירת מצוות אמיתית. אבל הוא היה ציוני-דתי מהזרם הלייטי, "כיפה סרוגה רגילה". לא חרדלי. לא קיצוני. ידיד של כולם. בעוד ארנון - אחיו הגדול - בחר דרך יותר אדוקה- עיר דוד. הר הבית. עלייה. "דף הבית". ויכוחים בארוחות שבת. עמית שצחק: "ארנון, אתה הוזה. בית המקדש לא ייבנה בחיים שלנו". וארנון שמתעקש: "עמית, אתה לא מסתכל לעומק. הוא בא. וזה יהיה בקרוב".

ועכשיו - שניהם על אותו גג. שניהם בכיפה. שניהם עם דמעות. עמית בקושי מבין על מה הוא בוכה.

ארנון התנתק קצת ממנו. הסתכל בעיניים שלו. ולחש, בעיניים נוצצות מדמעות וגם משמחה אסורה שלא יכול היה להסתיר: "אחי. זה זה. תראה. תראה!"

עמית הסתכל אחורנית, אל הר הבית. האש הכחולה-לבנה עוד התלקחה. שני המבנים - שניהם - לא היו עוד מבנים. כיפת הסלע נעלמה כליל. אל-אקצא הייתה שלד שחור. ובתוך - ההר עצמו, האבן, הקרקע - עוד לא נחשף, כי האבק היה עבה מדי, אבל ההר היה שם. ההר נשאר.

"אני יודע, ארנון", אמר עמית בקול שבור. "אני יודע".

ואז הוא עשה משהו שעמית סגל, פרשן הפוליטיקה החד והבטוח של חדשות 12, לא היה עושה אף פעם בחיים. הוא קרא לדרור הצלם. "דרור, תכניס את אחי לשידור. זה ארנון סגל מ'מקור ראשון'. הוא מומחה להר הבית כבר חמש-עשרה שנה. הוא גר חמש דקות מכאן. הוא היחיד שמבין באמת מה רואים".

דרור הרים גבה. "עמית, אתה בטוח? זה אח שלך?"

"אני בטוח. תכניס אותו".

תוך תשעים שניות, ארנון סגל ישב מול המצלמה. עמית סגר את העיניים. שמע את המראיין מהאולפן: "ועכשיו אנחנו עוברים לדמות מיוחדת - ארנון סגל, אחיו של עמית, כתב 'מקור ראשון', מומחה להר הבית, גר במרחק חמש דקות -"

וארנון דיבר.

הוא לא ניסה לעשות חדשות. הוא לא ניסה להיראות מאופק. הוא דיבר את מה שהוא הכיר. כל אבן ואבן. את ההיסטוריה של הכיפה. את ההלכה של ההר. את החלקים המותרים והאסורים. את שיטות הרב גורן. את ההסבר שמדעני נאסא לא יוכלו לתת. את מה שראו דורות של רבנים, שניבאו שיגיע יום שכמוהו לא נראה.

המדינה עצרה.

באולפנים של חדשות 12, של 13, של כאן 11 - היו אנשים שלא הצליחו להיזכר מתי לאחרונה הם ראו פרשן בשידור עם כיפה סרוגה גדולה וזקן קצוץ, על מסכי טלוויזיה מסחריים בסתם יום חול. ובבתים, בכל הארץ, אנשים שכבר התרגלו לעמית סגל - ולא הכירו את אחיו. ופתאום, הוא דיבר אליהם.

הצפייה בשידור הייתה הגבוהה ביותר אי-פעם בתולדות חדשות 12.

שעה אחרי הפיגוע, ארנון סגל היה עוד באוויר - דיבר על ייחוס הכהונה לפי

הרמב"ם - כשעמית, שעמד מאחורי הצלם וצפה באחיו בגאווה ובחרדה גם יחד, ראה את זה.

מהר הזיתים, ממזרח, ירד איש זקן.

הוא היה מבוגר. גילו, אחר-כך יסבירו, היה שמונים ושבע. הזקן הלבן הארוך נשב ברוח. הוא לבש גלביה לבנה ארוכה, עם רקמה שחורה דקה. על ראשו עטה טורבן לבן. בידו מקל. השמש שכבר נטתה לערב צבעה אותו זהוב. הוא היה דמות יוצאת מסיפור עתיק. השייח' מוחמד אבו-עווידה - האימאם הראשי של אל-אקצא.

ארנון, מהראיון בטלפון של חדשות 12, ראה אותו לפני שעמית הספיק לראות. הוא הפסיק את עצמו באמצע משפט. "רגע - רגע, יש כאן משהו"

המצלמה הסתובבה. דרור הצלם, מקצועי, אינטואיטיבי, הסתובב.

השייח' הזקן ירד במורד הר הזיתים, עבר את גשר קדרון, עלה במדרגות הצרות שיוצאות מקבר אבשלום, התקרב אל שער הרחמים - שער הסגור מאז ימי סולימן במאה ה-16. אבל הוא לא התכוון להיכנס בשער הרחמים. הוא הסתובב צפונה, אל שער האריות, דרכו אפשר לעלות להר.

הוא היה אדיב. רגוע. עיני אדם זקן שכבר ראה הכל. הוא הניע את המקל קלות, יד שמאלית, יד ימנית. כל חמישה מטרים עצר לנשום. בגיל שמונים ושבע, ובחום כזה - הייתה לו הזכות לנשום.

כשהיה במרחק מאה מטר מהשער, הוא עצר.

סטה מהמסלול. הסתכל לאחור. ניסה שוב.

ארנון, על הגג, צפה. בטלפון של חדשות 12, חצי המדינה צפתה. המראיין באולפן שתק.

השייח' עשה עוד צעד. ועוד אחד. הגיע ל-70 מטר מהשער. ואז - נפל.

לא נפילה דרמטית. לא של דחיפה. הוא פשוט שקע. ירך אחת התקפלה לרצפה, ואחר-כך השנייה, וזקנו הלבן נגע באבן. הוא לא בכה. לא צרח. לא נראה שהיה בו כאב. רק חולשה. כאילו איזה כוח אדיר אמר לו: "לא הלאה".

שני שוטרי משטרת ישראל רצו אליו. שני אחים ערבים - סטודנט בן עשרים ושבע וסוחר בן ארבעים - רצו ממול. כולם הגיעו אליו תוך שלושים שניות.

ניסו להרים אותו. השייח' הצביע באצבע רועדת, אל ההר, ואמר משהו בערבית. ארנון, שידע ערבית, תרגם בלי שיבקשו: "לא - לא. אינני יכול. ההר אינו רוצה אותי".

המראיין באולפן לא ידע מה לומר.

שעה אחר-כך, פלסטיני חמוש, ירד מבית חנינא וניסה להגיע אל ההר. הוא הצליח להתקרב יותר - שלושים מטר. ואז נסחף אחורנית, כאילו רוח עזה דחפה אותו. נפל גם הוא. ידיו רעדו.

שעות אחר-כך, בחדר המיון של בית החולים אל-מקאסד, ישבו שלושה רופאים פלסטינים והסבירו לכתבי אלג'זירה שאלפי אנשים פשוט קופצים אחורנית כשהם מנסים להתקרב אל ההר. "לא הסבר רפואי", אמר ד"ר חסן ג'בארין. "לא הסבר רפואי".

ארנון סגל, בשידור החי שיעוד נמשך, לחש למיקרופון משפט שיעוד יזכר לדורות:

"רבותי, מה שאנחנו רואים פה - אני לא יודע איך לומר את זה בשפה של עיתונאי - אבל מה שאנחנו רואים פה זה לא רק נזק מטיל איראני. זה משהו אחר. ההר - טוהר".

המראיין באולפן שתק שתי שניות שלמות. ואחר-כך אמר את המשפט שיעוד יזכר אצל ארנון לכל ימי חייו: "ארנון, גם אני רואה".

* * *

בוושינגטון, השעה הייתה שתיים אחר הצהריים, שעון מזרח ארצות הברית, כשהנשיא דונאלד טראמפ זימן מסיבת עיתונאים דחופה בחדר התדרוכים של הבית הלבן.

הוא לא חיכה ליועצים. לא התייעץ עם מזכיר המדינה. לא קרא את הנייר שהכין לו צוות מועצת הביטחון הלאומי. טראמפ עשה מה שטראמפ עושה - הלך עם הבטן.

חדר התדרוכים היה מלא מפה לפה. שלוש מאות עיתונאים. מצלמות מכל רשת בעולם. FOX, CNN, BBC, אלג'זירה, NHK, France 24, Sky News, דויטשה וולה. אורות פלאש מסנוורים. ריח של זיעה וקפה ולחץ. לחישות עצבניות בכל שפה אפשרית. עיתונאי של ניו-יורק טיימס הקליד בטירוף על הלפטופ. כתבת

של אלג'זירה בדקה את המיקרופון שלה בידיים רועדות.

טראמפ עלה לדוכן. חליפה כחולה כהה. עניבה אדומה - האדומה של ימי ההכרזות הגדולות. שיער מסודר. פנים רציניות, חתוכות, בלי החיוך הרגיל, בלי הקריצה, בלי המחוות הגדולות. הפעם, גם טראמפ הבין שהרגע גדול עליו. הוא אחז בשני צידי הדוכן. נשם. הביט ישר למצלמה המרכזית.

"גבירותי ורבותי", פתח. קולו נמוך. מבוקר. "היום, בשעה שתיים ושבע-עשרה אחר הצהריים שעון ירושלים, שני טילים בליסטים איראניים - איראניים, לא ישראלים, תזכרו את זה - פגעו במסגד אל-אקצה בהר הבית בירושלים".

הוא הרים את ידו. אצבע אחת באוויר.

"הטילים נורו על ידי כוחות קודס של משמרות המהפכה. משטר הטרור האיראני. אותו משטר שאמריקה מנסה לרסן כבר ארבעים וחמש שנה. הם - הם - ירו על המקום הקדוש ביותר לאיסלאם".

הוא עצר. הביט בעיתונאים. שקט מוחלט. אפשר היה לשמוע את המזגנים מעל התקרה.

"אני רוצה שכל העולם ישמע מה שאני אומר עכשיו. כל מדינה. כל מנהיג. כל אזרח".

הוא נשם עמוק. "האיראנים הרסו. לא ישראל. לא היהודים. האיראנים". הוא דפק באגרופ על הדוכן. "ולכן - אני אומר לחברים שלי בישראל, ואני אומר את זה בשידור חי, לכל העולם: למה שלא תפנו את ההריסות האלה - את מוקד הטרור הזה - ותבנו את המקדש שלכם?"

גל הלם עבר בחדר. אלף גבות עלו. עיתונאים הזדקפו בכיסאות. מצלמות התקרבו. מישהו בשורה השלישית הפיל כוס קפה שהתנפצה על הרצפה ואיש לא שם לב. כתבת ה-BBC פעה. העיתונאי של ניו-יורק טיימס הפסיק להקליד.

"המקדש היהודי", המשיך טראמפ. הוא הרים את שתי ידיו, מסמן משהו גדול, ענק, מפואר. "הדבר הכי עתיק שיש ליהודים. שלושת אלפים שנה. שלושת אלפים שנה". הוא ספר על האצבעות. "יותר עתיק מהאיסלאם. יותר עתיק מהנצרות. יותר עתיק מכל בניין שעומד היום על פני כדור הארץ. זה היה שלהם. זה שלהם. וזה תמיד יהיה שלהם".

הוא עצר שוב. הביט בעיתונאים. ובאותו רגע, טראמפ עשה את מה שטראמפ עושה הכי טוב - יצר כותרת שאי אפשר להתעלם ממנה.

"איראן הרסה - ישראל תבנה." הוא אמר את זה לאט. מילה מילה. "זו הכותרת של מחר. וזו הכותרת של ההיסטוריה. ואני - נשיא ארצות הברית של אמריקה - אוודא שאיש לא יעמוד בדרכם".

שאגה של שאלות פרצה מהקהל. שלוש מאות עיתונאים צעקו בבת אחת. "אדוני הנשיא! אתה קורא לישראל לבנות מקדש יהודי על הר הבית? צעקה כתבת CNN.

טראמפ הביט בה. קייטלין קולינס. שיער בלונדיני, פנים חיוורות מהלם. הוא חיך - לרגע, חזר החיך של טראמפ, חיך של מי שידע שזרק רימון. "אני אומר בדיוק מה שאמרתי, קייטלין. שהם יבנו את המקדש שלהם. ואנחנו נעזור להם".

"אדוני הנשיא, זה לא יגרום למלחמת עולם שלישית? צעק כתב של AP. "האיראנים זה עתה ירו טיל על ירושלים ואתה שואל אותי על מלחמת עולם שלישית? טראמפ גיחך. "מלחמת עולם שלישית כבר התחילה. אני פשוט בוחר את הצד הנכון".

"מה עם הפלסטינים? צעקה כתבת אלג'זירה בעיניים רוטטות. טראמפ הביט בה. שנייה ארוכה. "הפלסטינים לא בנו את המסגד הזה. הפלסטינים לא ירו את הטיל הזה. ובכנות - הפלסטינים לא עשו שום דבר מועיל באזור הזה כבר הרבה מאוד זמן".

רעש. צעקות. כתבת אלג'זירה הורידה את המיקרופון. ידיה רעדו. טראמפ הרים יד. שקט.

"עוד דבר אחד. דיברתי עם ראש הממשלה נתניהו הבוקר. אמרתי לו מה שאני אומר לכם עכשיו. תבנו את זה. תבנו את זה גדול. תבנו את זה יפה. תעשו את זה לבניין הכי מרשים בהיסטוריה של העולם. ואמריקה תעמוד מאחוריכם. בכל צעד ושעל".

הוא פנה לצאת. הסתובב עוד פעם. "אה, ועוד משהו - לאייתוללות בטהרן: אתם שברתם, אנחנו נתקן. אבל נתקן בדרך שלנו".

ויצא מהחדר. בלי שאלות נוספות. בלי הסתכלות לאחור.

שתיקה שררה בחדר התדרוכים. שלוש שניות. חמש. ואז נפרצה כמו סכר - כל עיתונאי חייג, הקליד, שלח, צילם. חדר התדרוכים של הבית הלבן הפך לכוורת משוגעת.

גל ההלם הגיע לירושלים תוך שניות. כל מסך טלוויזיה בעולם שידר את אותו קליפ. שוב ושוב ושוב. "תבנו את זה גדול. תבנו את זה יפה". המשפטים נדבקו כמו דבק. הם לא יצאו מהראש.

חצי שעה אחרי מסיבת העיתונאים, הטלפון צלצל בלשכת ראש הממשלה בקריה. צחי ברב, ראש הלשכה, הרים.

"הבית הלבן על הקו. הנשיא רוצה את ראש הממשלה".

ברב העביר את השיחה. נתניהו הרים את השפופרת.

"ביבי"?

"דונאלד. ראיתי את התדרוך בבית הלבן".

"כולם ראו, ביבי. כולם. אני נותן לך כיסוי מלא. אר"ם, נאט"ו, הסעודים - אני אסדר. אבל החלון הזה לא יישאר פתוח לנצח. חלונות כאלה נסגרים מהר".

נתניהו עצם את עיניו. חשב על אביו, פרופ' בנציון, ההיסטוריון שישב בחדר עבודה חשוך ולמד על אינקוויזיציה ספרדית ועל אנטישמיות ועל עמים שנעלמו. על ז'בוטינסקי. על הרצל שחלם ולא ראה. על אלפיים שנות גלות - בבל, רומא, ספרד, פולין, אושוויץ. על הכותל. על מלחמת ששת הימים, כשמוטה גור צעק "הר הבית בידינו" ודיין, דיין הארור, מסר את המפתחות לוואקף.

"דונאלד", אמר בסופו של דבר, "אני צריך לחשוב על זה".

"אל תחשוב יותר מדי".

הקו נותק.

נתניהו הניח את השפופרת. הביט בתקרה הלבנה של חדר המלחמה. ובאוזניו הדדה משפט אחד, שלא אמר טראמפ, שלא אמר איש, אבל הוא שמע אותו בכל זאת, ברור כפעמון:

"ובמקום הזה אתן שלום".

במטה של שירות הביטחון הכללי בתל אביב - מגדל זכוכית כהה ללא תיוג חיצוני, שאזרחי תל אביב חולפים על פניו בלי לדעת מה הוא - בקומה השלושים ושתיים, במשרד עם נוף לחוף הים שכבר היה חשוך מזמן, ישב דביר זיו.

דביר זיו. בן 54. ראש שירות הביטחון הכללי. גזרה אתלטית של איש שעבר שלוש סיירות בצבא, שהיה ראש מרכז האימונים בדרגת אלוף. שיער קצוץ, עור שזוף. כיפה סרוגה קטנה, אפורה, על הראש - כיפה של מטכ"לניק-דתי. עיניים כהות, חודרות, של מי שהקדיש ארבעים שנה לפענוח אותות לא-ברורים.

המסך מולו הציג בו-זמנית שמונה ערוצי טלוויזיה. ששה מהם הראו את אותו דבר: ההר הבוער. שניים מהם - בערבית - הראו פלסטינים בוכים. הוא לא הסתכל באף אחד מהם. מבטו היה נעוץ בטלפון השני שלו, הטלפון האישי, ששכב על השולחן.

הוא חיכה. ידע שזה יבוא.

בשעה אחת ושמונה-עשרה אחר חצות, הטלפון רטט.

"אבא", אמר דביר, בקול שקט.

מהקצה השני - קול עמוק, עברית במבטא צרפתי, צרודה קצת, של אדם שלא ישן זמן רב. הרב יצחק זיו - ראש ישיבת "אדר היקר" שייסד לפני שלושים שנה בקרית גת, תלמיד מובהק של נשיא ישיבת 'הר המור' הרב צבי ישראל טאו.

"דביר, אתה ער? סליחה שאני מתקשר עכשיו, אבל אני לא יכול לישון".

"אבא, אני בעבודה. אני לא ישן ממילא".

שתיקה.

"דביר. ראית מה שראיתי"?

"ראיתי, אבא".

"דביר -" קולו של הרב יצחק נשבר רגע, ואז התאזן. "דביר, אני יודע מה הולכים לבקש ממך. אני יודע שהממשלה תזמן אותך בבוקר. אני יודע שראש הממשלה רוצה לשאול אותך מה לעשות. אני יודע גם מה לבך אומר לך".

דביר עצם את עיניו. גם הוא ידע.

"אבא, אני לא יודע עוד מה אגיד. מוקדם מדי".

"דביר, אני לא קורא לך לעשות שום דבר. אני קורא לך רק לדעת - מה שאני חושב, לא יהיה מה שאתה תחליט. ואני אוהב אותך לא פחות. אתה אחראי לעצמך עכשיו, לא רק לי. אבל תיזהר".

דביר פתח את העיניים. "מה לא לעשות"?

"אל תקבל החלטות במהירות. אל תיכנס לאש. אל תפעל מתוך התרגשות. ההיסטוריה תזכור אותך - או שתשכח אותך - לפי איך שתפעל בעשרה הימים הבאים. תיזהר".

"ואם יהיה אסון גדול אם נחכה"?

שתיקה ארוכה.

"דביר, אני לא יודע. אני באמת לא יודע. אני יודע מה הרב טאו יגיד. אני יודע מה רבנו הרב צבי יהודה היה אומר. אני יודע מה כל אבותיי היו אומרים. אבל אני לא יודע מה הקדוש ברוך הוא רוצה ממך. ואתה - אתה תצטרך לגלות".

דביר נשם עמוק. "אבא, אתה - אתה אוהב אותי"?

הרב יצחק צחק רגע, קצר וצרוד. "דביר, מה השאלה הזאת? בן בכור שלי. בן יחיד שלי. שאהבתי אותך לפני שנולדת. כן, אני אוהב אותך. ולא משנה מה אתה תעשה - אני אוהב אותך".

דביר הניח את הטלפון על השולחן רגע, סגר עיניים, לקח אוויר בשאיפה ארוכה. אחר-כך הרים שוב. "אבא, תודה. אתפלל עליך הלילה".

"גם אני, דביר. גם אני".

השיחה ניתקה. דביר נשען חזרה בכיסאו, הסתכל מבעד לחלון אל הים האפל, בעיר ההומה שכבר ידעה ולא ידעה את מה שעומד להיות. ידע שאביו אהב אותו, וידע שאביו יחלוק עליו, וידע ששני הדברים יכולים להתקיים יחד. ככה גדל. ככה גידל אותו אביו.

ועדיין - היה לבד.

* * *

שעה אחר כך, שתיים אחר חצות, ראש הממשלה בנימין נתניהו ישב לבדו בלשכתו. החדר היה כהה. אור אחד בלבד דלק במנורת שולחן ירוקה ישנה. ראש הממשלה לבש חולצה לבנה, ללא מקטורן, ללא עניבה. כפתור עליון פתוח.

הוא הסיר את המקטורן לפני שעתיים - כשהבין שזה ייקח את כל הלילה. שיער שיבה. עינים עייפות. בן 76, אחרי שלוש קדנציות, אחרי כל מה שעבר עליו - והוא היה עוד פעם בנקודה קריטית.

על השולחן לפניו היו שלושה דברים. תיק עם דוחות מהמוסד, מהשב"כ, מצה"ל. ספל קפה שכבר התקרר. וטלפון.

צחי ברב, ראש לשכתו, פתח את הדלת בלי לדפוק. "אדוני ראש הממשלה, טראמפ סיים את הנאום. שלוש מאות עיתונאים בחדר. הוא אמר במפורש 'תבנו'."

"שמעתי", אמר ראש הממשלה. "שמעתי כל מילה".

"אדוני, השרים מבקשים ישיבה דחופה".

"איזה שרים?"

"כולם".

ראש הממשלה צחק רגע צחוק קטן וצרוד. "כל השרים. כל השרים זה לא ישיבה, צחי. זה מהומה. לא הלילה".

"אז מתי?"

"מחר בעשר. אבל לפני זה - אני רוצה לראות מישהו".

"מי?"

ראש הממשלה לקח את הטלפון. הסתכל עליו. הסתכל בצחי. "תתקשר לפרופ' אליהו אטיאס ברחביה".

צחי הרים את גבותיו. "אדוני? פרופ' אטיאס? חתן פרס ישראל לפיזיקה? באמצע הלילה?"

"כן".

"אדוני, אם לי מותר לשאול - למה דווקא הוא?"

ראש הממשלה הסתכל אל החלון. הר הבית עוד בער. שתי עמודות עשן שחור-לבן עלו לאוויר. עכשיו, בחושך של אחר חצות, הן נראו כמו עמוד אש ועמוד ענן. הוא הניח את הטלפון, והניח את ידו עליו.

"כי אני זקוק לראש שיודע גם תורה, גם מדע, גם פוליטיקה, גם דרך עולם."

מי שיהיה ראש הוועדה שתחליט מה אנחנו עושים מחר הולך להיות הדמות הכי שנואה במדינה - ואז הכי אהובה - ואז שוב הכי שנואה. אני זקוק למישהו שלא אכפת לו. שכבר השיג כל מה שאדם יכול להשיג. וכשהוא יבוא - כי הוא יבוא - נדע איך להתחיל".

צחי הסתכל בו. "אדוני, אתה מבקש ממני להתקשר לרחביה בשתיים בלילה ולשאול אדם בן 84 אם יסכים להיות יו"ר ועדה לבניית בית המקדש?"

ראש הממשלה הסתכל בצחי. "כן".

צחי שתק רגע. אחר-כך פנה לדלת. "אדוני - הוא יסרב".

"כן", אמר ראש הממשלה. "אבל הוא יחזור בבוקר ויסכים. תאמר לו שראש הממשלה מבקש שיגיע מחר בתשע בבוקר. ושאלו הוא יסרב - אקבל את הסירוב כתשובה".

צחי יצא.

ראש הממשלה נשאר לבד. לקח את ספל הקפה הקר. שתה לגימה. הסתכל אל הר הבית.

"רבונו של עולם", לחש. "אם זה רצונך - תן לי שיקול דעת. ואם אינך - תן לי כוח לעצור".

האש הכחולה-לבנה ענתה לו, מהחלון, באור שאי אפשר היה לפענח.

שתיים וחצי אחר חצות. דירה ברחביה, רחוב רד"ק, בקומה השלישית של בניין אבן ירושלמי משנות החמישים, עם נוף אל בית הכנסת הגדול ועל גגות העיר. בליל הקיץ הזה ירושלים נראתה זהובה-כסופה תחת ירח כמעט מלא וכוכבים בודדים מעל.

פרופ' אליהו אטיאס ישב על המרפסת.

חתן פרס ישראל לפיזיקה משנת 2010. נולד בקזבלנקה במרוקו ב-1942, עלה לישראל בגיל שבע, גדל בשכונת התקווה בתל אביב, התגלה כעילוי מתמטי בגיל ארבע-עשרה. עשה דוקטורט בפיזיקה של חומר מעובה באוניברסיטה העברית, ובשנות השבעים פרסם תיאוריה על מעברי פאזה קוונטיים שהקונצנזוס המדעי דחה. שמע אז את המשפט שלא ישכח לעולם: "ספרדי, פרובינציאלי, לא יודע פיזיקה אמיתית". במשך עשרים שנה נלחם. בשנות התשעים, ניסויים גרמניים

ויפניים אישרו את התיאוריה. הוא קיבל את הפרס. אבל הצלקת - נשארה. גם בגיל 84, היא נשארה.

רחל ישבה לידו.

פרופ' רחל אטיאס. 79. נשואה לאליהו שישים ואחת שנים. חוקרת ספרות עברית באוניברסיטה העברית, בעלת ספרים על שירת ימי הביניים בספרד. שיער לבן קצר, עיניים חכמות-כהות. עכשיו, היא הביטה בבעלה ובירושלים בו-זמנית.

"אליהו", אמרה. "אתה לא ישן".

"אני יודע, רחל".

"אתה צופה בטלוויזיה כל הלילה?"

"כן".

רחל אנחה. הניחה את ידה על ידו. "מה אתה חושב?"

אליהו הסתכל בה. עיניים שחורות מאחורי משקפים עגולים. הוא היה בן 84 - אבל הוא היה עדיין מדען. עדיין שואל שאלות.

"אני חושב שזה בלתי אפשרי, רחל".

"מה?"

"האש הכחולה-לבנה. אין לזה הסבר פיזיקלי. אין חומר שיוצר את הצבע הזה. אין תהליך כימי שמסביר למה המים נעלמים באוויר לפני שמגיעים לקרקע. כל חיי חיפשתי הסבר לדברים שלא יכלו להיות. ומצאתי. אבל לזה - אין לי הסבר".

"ואין לך הסבר".

"אין לי. אני יושב פה ואומר לעצמי - אליהו, אתה מדען. תמצא הסבר. אבל אין לי הסבר".

רחל חייכה חיוך עדין. "אז מה אתה אומר?"

אליהו הסתכל בה. הסתכל בעיר. הסתכל אל ירושלים שכבר ידעה ולא ידעה את מה שעומד להיות. "אני אומר שיתכן שזה לא יום רגיל. יתכן שמהו אחר קורה. יתכן שאני, פרופ' אליהו אטיאס, צריך לכפור בכל מה שלמדתי בשבעים השנים שלי כמדען".

רחל לא ענתה. רק החזיקה את ידו.

ואז - הטלפון צלצל.

השעה הייתה שלוש פחות עשרים. לא הזמן לשיחות נורמליות.

אליהו הסתכל ברחל. רחל הסתכלה באליהו. אף אחד מהם לא קם.

אחרי הצלצול השלישי, רחל אמרה: "אתה לא תענה?"

"אני משער לעצמי מי זה", אמר אליהו.

"מי"?

"מישהו ששואל אם אני יכול לעזור. אם אני יכול לפענח את מקור האש". הוא לא שיער לעצמו מי מעבר לקו ואיזה הצעה הוא רוצה להציע לו.

רחל חייכה. "אליהו, אתה לא הולך לישון".

"אני יודע", אמר אליהו בשקט. "אני יודע שאני לא הולך לישון. ואני יודע שאחר-כך אגיד כן".

הם הסתכלו זה בזה. אליהו בן שמונים וארבע. רחל בת שבעים ותשע. שישים ואחת שנים ביחד. עוד שיחה אחת בלי מילים. שיחה שכבר אמרה את מה שהיה צריך להגיד.

רחל לחצה את ידו. אליהו קם מהכיסא. הלך אל הטלפון. הרים אותו לאוזן.

"אליהו אטיאס".

מהקצה השני - "פרופ' אטיאס, שלום. אני מצטער על השעה. ראש הממשלה מבקש לראות אותך מחר בתשע בבוקר בלשכתו".

אליהו הסתכל אל הלילה הירושלמי הקריר. "מה הוא רוצה?"

"אדוני, אינני יכול לפרט בטלפון. אבל זה חשוב".

אליהו עצם את עיניו. שאף אוויר. אחר-כך פתח אותם.

"אני בא".

הוא הניח את הטלפון.

רחל עמדה כבר ליד הדלת של המרפסת. "אליהו"?

”אני הולך ללשכת ראש הממשלה מחר. בתשע בבוקר, ביבי רוצה לראות אותי”.
רחל הנהנה. ”אני יודעת, ידעתי לפני שהטלפון צלצל”.
הוא חייב אותה. יחד הסתכלו על ירושלים השקטה. על האור הזהוב של
המנורות הצהובות. על כוכבי הלילה.
ובמרחק שני קילומטרים בלבד מהם, באותה עיר עצמה, אש כחולה-לבנה עוד
בערה - בלי לכבות - מעל הר ששמו, פתאום, היה שוב הר הבית.